

posset vt sponte quispiam iniuria afficeretur. Ad hæc vero sine particularibus iniuste factis iniuriam facit nemo. at nemo vel cum sua vxore adulterium committit, vel parietem suum perfodit, vel suas ipsius opes furatur. Ac demum quoddam iniuria se ipsum quispiam afficiat, definitione ea soluitur, quia iniuria affici vnumquemque constitutum est. Perspicuum autem est vtrunque tam iniuria affici, quam afficere, esse malum : alterum enim est minus, alterum amplius habere, quam sit mediocre. Quemadmodum in medicina salubris, in exercitatoria eius rei, quæ ad bonum habitum facit, peius tamen est iniuria afficere: quippe cum id cum vitio sit, & vituperabile : & cum vitio videtur vel perfecto, & absolute, vel propè. Non enim omne quod spontaneum est, est cum iniustitia. at iniuria affici sine vitio & iniustitia est: iniuria igitur affici per se minus malum est. Nihil tamen verat, quin ex accidenti esse maius malum possit. sed ars tamen id nihil curat : quippe quæ inquit lateris dolorem maiorem esse morbum quam cæspitationem. licet ex accidenti alterum interdum euenire queat : si contingat, vt ex cæspitatione aliquis ceciderit, atque ita ab hostibus captus fuerit, atque interfectus. At verò per translationem & similitudinem est ius non sibi ad se ipsum, sed sibi cum quibusdam ex suis: quanquam non omne ius, sed herile tantum vel familiare. In his enim rationibus pars animæ nostræ, rationis particeps ab ea quæ est expert, distat, ad quæ cum spectamus, esse iniustitia quædam ad se ipsum videtur : quoniam scilicet fieri potest, vt in his aliquo modo præter suas appetitiones quispiam afficiatur. Sicut igitur principi & subdito, ita his quoque inter se esse ius quoddam videtur. Ac de iustitia quidem, cæterisque moralibus virtutibus in hunc modum definitum sit.

A ἀδικία τὰ ἀδικεῖσθαι. πρὸς δὲ τούτοις, ἀπὸ τοῦ καὶ μέγας ἀδικημάτων, οὐδεὶς ἀδικεῖ μοιχεύει δὲ οὐδέ τις τῶν ἑαυτοῦ οὐδὲ τοιχορυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοίχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ. ὅλως δὲ λέγεται τὸ ἑαυτὸν ἀδικεῖν, καὶ τὸν διορισμὸν τὸν πρὸς τὴν ἑκαστάως ἀδικεῖσθαι φανερὸν ὅτι καὶ ὅτι ἀμφὸς ἐφ' ἑαυτὰ, καὶ τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ τὸ ἀδικεῖν τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἔχει. B πον τὸ δὲ, πλείον ἔχει ὅτι τῆ μέσου ὡς πρὸς ὑγιαίνον ἐφ' ἑαυτὸν, ἐν ἑαυτῇ· βλακτικὸν δὲ, ἐν γυμναστικῇ· ἀλλ' ὅμως ἔχει τὸ ἀδικεῖν τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἀδικεῖν, καὶ ἡσυχίας, καὶ ψεκτὸν λῶ· καὶ καμίας, ἢ τῆς τελείας καὶ ἀπλῶς, ἢ ἐργί· οὐ γὰρ ἅπαν τὸ ἐκούσιον, καὶ ἀδικίας· τὸ δὲ ἀδικεῖσθαι, ἀπὸ καμίας καὶ ἀδικίας, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀδικεῖσθαι, ἵππον φαύλου καὶ C συμβεβηκὸς δὲ, οὐδὲν καλύει ἔτι μίζον κακόν· ἀλλ' οὐδὲν μέλει τῆ τέχνη· δηὰ πλευρεῖται λέγει μίζον νόσον πρὸς πείσματος καὶ τοιχορυχίον· αἱ ποτε διατρέπον καὶ συμβεβηκός, αἱ πρὸς πείσματα διὰ τὸ πείσιν συμβαῖν ὑπὸ τοῦ πολέμου ληφθῆναι καὶ δοποθεῖν. Κατὰ μεταφορὰν δὲ ἡ ὁμοιότητά ὅτι ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν δίκαιον, δηὰ τ' αὐτῷ πείσιν· οὐ γὰρ δὲ δίκαιον, δηὰ τὸ διασποτικόν, ἢ τὸ οἰκονομικόν. ἐν τούτοις γὰρ τοῖς λόγοις διέξιμε τὸ λόγον ἔχον μέγας τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ὄργανον. εἰς ἃ δὴ βλέποισι, καὶ δικαίᾳ δὲ ἀδικία πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐστὶ ἐν τούτοις πείσιν τε παρὰ τῆς ἑαυτοῦ ὀρέξεως. ὡς πρὸς αὐτὸ ἀφρονεῖ καὶ ἀρχαῖον δὲ πρὸς δίκαια δίκαιον καὶ τούτοις. πρὸς ἐφ' ἑαυτοῦ δίκαιον καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ δὲ δίκαιον ἀφρονεῖ, διορίζεται τὸν E ἕξτον τῶν.

ARISTOTELIS
moralium Nicomachiorum
LIBER SEXTVS.
CAPVT I.

 VONIAM prius diximus, medium esse eligendum, non excessum neque defectum : medium autem esse, sicut ratio recta præscribit, hoc iam distinguamus. In omnibus enim antedictis habitibus, quemadmodum in aliis, est quidam scopus, ac finis, in quem respiciens is qui habet rationem, intendit, ac remittit, estque

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
ἠθικῶν Νικομαχείων τὸ Ζ.

Κεφάλαιον α.

 ΠΕΓΙ δὲ τυχεῖα μὲν πρὸς πρὸς εἰρηκότες, ὅτι δὲ τὸ μόνον αἰρεῖσθαι, μὴ τῶν ἐσθ' βολῶν, μήτε τῶν ἑλλείψων· τὸ δὲ μέσον ὅτιν, ὡς ὁ λόγος ὁ ὀρθὸς λέγει, αὐτὸ διέλασθαι ἐν πάσι γὰρ τῆς εἰρημίας ἐξέσει, καὶ ἀφρονεῖ καὶ ὅτιν τῶν δίκαιων, ὅτιν τις σκοπὸς πρὸς ὃν δοποθεῖται ὁ τὸν λόγον ἔχων, ὅτιν τῆς καὶ ἀφρονεῖ καὶ τις